

ODUCZYĆ (6) *vb pf*

o jasne.

inf oduczyć (4). *♦ fut 3 sg* oduczy (1). *♦ praet 3 sg m* oduczył (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Spowodować utratę umiejętności, nawyków, przyzwyczajień; odzwyczaić; consuetudinem tollere Mącz; *avocare, transformare* Modrz (6) : *Consuetudinem tollere, Odłożyć/ oduczyć. Mącz 457c.*

oduczyć kogo czego (4): *bo iáko mu tho w obyczay wnidzie/ tedy mu potym s tego wżeteczeństwo vróćcie/ ktorego go potym trudno oduczyć będzie. RejZwierc 7v; nie drzewiey fię zwieść bitwy wáżył/ áż ie zbytku oduczył ModrzBaz 112, 12; To nas drogi iego [Pana Boga] vczy/ To nas fwéy woléy oduczy KochMRot A2v.*

oduczyć co (żywotne) od czego (1): *Trudna to ieft rzecz Zydá Christiáninowi náwroćić/ á niewiem by nietrudnieyza niż wilká od mordowánia owiec/ ábo kotá od chwytnia myłzy oduczyć. CzechRozm 68.*

Synonim: odłożyć.

Formacje współrdzenne cf UCZYĆ.

Cf **ODUCZONY**

ZZa